

Miljøministerens redegørelse af 15. marts 1984 om forsuring.

(Redegørelsen anmeldt 15/3 84. Redegørelsen givet 15/3 84. Beslutning om forhandling 15/3 84).

Forhandling

Erik Holst (S):

Der er et vist sus over debatten i dag, der er en vis fanfare over det hele, i hvert tilfælde ifølge den pressemeddelelse, som miljøudvalgets medlemmer har fået fra miljøministeren. Der står ganske enkelt: »Chr. Christensen i spidsen for international aktion mod luftforurening«. Vi glæder os meget til at høre ministerens kommentarer her i dag. Måske kan ministeren være glad for, at pressemeddelelser ikke har det som luftforurening, der er grænseoverskridende. Jeg kunne tænke mig, at man både i Vesttyskland og i Sverige ville mærke rødmten stige til kinderne, ikke af glæde og stolthed, men måske af andre følelser.

En anden optakt til debatten her i dag har været en presseinformation fra Danske Elværkers Forening. De har ganske enkelt fastslået, at miljøstyrelsens forsurningsudvalg nu har afsluttet arbejdet, og denne meget store rapport med alle de mange oplysninger siger ganske enkelt – ifølge elværkerne – at der stort set ingen skade er sket på den danske natur som følge af svovlforbindelser i luften. Det gør det jo straks lidt lettere at være verdens førende i en aktion, såfremt der ikke sker nogen skader rundt omkring én på grund af den luftforsuring og den forsurede regn, som vi ellers hører om mange steder.

Jeg har haft lejlighed til i Europarådet at tale om sur regn og deltage i debatten dér. Alle var meget alvorligt optaget af problemerne med sur regn, fordi man ganske enkelt sagde, at når man i de vestlige lande, måske over hele verden, afbrænder kul og olie, altså fossilt brændstof, så sker der det, at man slipper svovl og kvælstof løs. Når det falder ned igen, når der er fugtighed, så dannes der svovlsyre, og der dannes salpetersyre, og de to ting både i forening og hver for sig er jo absolut barske ting at have med at gøre. Det kan vi se på vore bygningsværker, det kan vi se på vore installationer rundt omkring, det kan vi se alle mulige steder i naturen, og vore venner hinsides Sundet kan se det på de-

res søer; de siger, at flere tusinder af søerne er døde. Så det er jo ikke ganske små resultater, der kommer ud af en sådan forsurningsaktivitet rundt omkring.

Vi har set, at man i Europa-Parlamentet, ved OECD, alle steder har diskuteret disse meget store problemer. Da den forrige regering i sin tid, i 1982, bad miljøstyrelsen om at nedsætte et såkaldt forsurningsudvalg, så var det med henblik på at få belyst de miljømæssige problemer i forbindelse med energiproduktionen af kul og olie og at se, hvilke ting vi kunne lave for at begrænse udslippet fra kraftværkerne.

Selvfølger kan vi gøre to ting, og det er også det, rapporten og ministerens redegørelse siger. Vi kan gøre det, at vi undlader at putte så meget brændstof med svovl i ind i den ene ende, og gør vi det, ja så får vi en meget, meget bedre luft omkring os. Eller også kan vi gøre det, og det er næsten altid dyrere, at vi renser den røg, som indeholder disse unødvendige og ubehagelige ingredienser, og på den måde kan vi klare nogle af problemerne.

Selvfølger ved vi godt alle sammen, at det er meget dyrt at rense op efter sig, og derfor er vores synspunkt da også i socialdemokratiet, at man må fastslå, at miljøhensyn selvfølgelig må inddrages direkte i den energipolitiske planlægning og beslutningsproces, ellers bliver det gennemgående opfejningsaktiviteter, miljøministeren, udvalget og folketinget skal beskæftige sig med.

Jeg ser, at man i ministerens redegørelse siger, at der sker store skader rundt omkring, men det er svært at gøre dem op. I miljøstyrelsens rapport prøver man at gøre det op i penge – det er jo noget, vi alle samme forstår – og dér siger man, at det er ca. 500 mill. kr. i direkte skader, og derudover har vi udgifter på måske 300 mill. kr. om året, så små 1 mia kr. koster det os om året med disse skader.

Nu er det således, at en meget stor del af luftforureningen kommer til os fra udlandet, og vi er i den heldige situation vejrmæssigt, at vi sender en del af vore produkter til Sverige – ifølge rapporten er det 75 pct. Jeg ved ikke, hvor længe man accepterer den måde at etablere nordisk samarbejde på, men vi har da forhåbning om, at når ministeren taler som nordisk minister, så er det spørgsmål, han vil inddrage i debatten med vore venner, og ikke nøjes med det, som ministeren lagde